

2. téma: ODVAHA

Od narodenia som telesne postihnutá. Od začiatku som sa musela naučiť, že som v mnohých aspektoch svojho života závislá od iných. Najradšej by som si robila všetko sama, bez pomoci, bola sebestačná – rovnako ako každý iný človek. Postupom času som si však uvedomila, že to nie je také jednoduché a ani celkom možné. Musela som sa naučiť žiť so svojím hendikepom a vyrovnáť sa s ním. Mala som dve možnosti: buď to vzdám, alebo pôjdem vpred do neznáma... Do nových vecí, vzťahov, situácií. Čeliť prekážkam, problémom...

Mám veľa snov, no môj hendikep mi často nedovoľuje nielen ich splnenie, ale už vo svojich plánoch som závislá od iných. Ešte náročnejšie mi to je v prípadoch, ak mi pomoc ponúka starší človek, slabší ako ja, ktorý sám má množstvo iných starostí. Každý deň sa však učím skloniť hlavu, prijať pomoc a zároveň aj všetky obmedzenia, ktoré so svojím hendikepom mám. Tam, kde sú obmedzenia, nastupuje odvaha.

Vďaka mojim rodičom a škole som sa naučila púšťať sa do nových vecí. Rodičia ma od malička brávali všade so sebou. Začala som sa stretávať so zdravými kamarátmi a vďaka nim som aj precestovala mnoho krajín.

Mojím vzorom na tejto ceste bol jeden mladý muž, ktorému ako pätnásťročnému diagnostikovali sklerózu multiplex. Od začiatku som ho obdivovala, ako to všetko znášal a učil sa prostredníctvom svojho ochorenia nielen odvahe, ale aj pokore. Vždy ma vedel očariť jeho úsmev, dobrá nálada, zmysel pre humor a večný optimizmus. Napriek tomu, že sám často bojoval a jeho stav nebol prechádzkou v ružovej záhrade, dokázal svojím smiechom chytiť človeka za srdce aj v posledných dňoch života. Vtedy som si povedala, že si musím brať z neho príklad. Žiť svoj život naplno, prijať veci také, aké sú, nebáť sa ničoho nového, to sú pre mňa lekcie pokory a odvahy.

Napriek tomu všetkému, čo už viem a čo som prežila, vnímam, že učiť sa týmto dvom čnostiam je veľmi dlhá, celoživotná cesta, ktorá ma často stojí nielen veľa síl, ale aj slz.

Ďakujem Jankovi, ktorý za mňa od svojich 40 rokov oroduje v nebi, mojej rodine, kamarátom a všetkým, ktorí na tejto ceste stoja pri mne.

Za všetko som však veľmi vďačná najmä Bohu, že je môj Pastier a s Ním mi nič nechýba.

Pani Eva Zrebná sa narodila v Žiline, ale už dlhšie žije v Bratislave. Má rada prírodu, veľmi rada spieva a pečie. Vždy je ochotná pomôcť, keď treba, a neodmysliteľne k nej patrí úsmev na tvári.

